

kriminalforsorgen ved placering af den unge i afsoningsinstitutionen kan tage højde for den enkelte unges situation.

Efter regeringens opfattelse er der ikke taget højde for disse forhold med de målsætninger for sagsbehandlingstiden, der er opstillet i forslaget, og regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Forslaget omfatter for det første alle former for kriminalitet, som en 15-17-årig måtte begå. Forslagsstillerne forsøger altså at opstille nogle meget generelle målsætninger for sagsbehandlingstiden, der omfatter myndighedernes behandling af alt fra et cykeltyveri til et mord.

Efter min opfattelse er det ikke hensigtsmæssigt at opstille en målsætning for sagsbehandlingstiden, der omfatter alle typer sager. F.eks. bør sager, hvor den unge sidder varetægtsfængslet under efterforskningen, efter min opfattelse ikke være omfattet af en sådan målsætning for sagsbehandlingstiden. Her er der ofte tale om alvorligere kriminalitet, hvor det kan være umuligt at gennemføre efterforskningen inden for en kortere tidsfrist.

Endvidere er der i disse sager på grund af varetægtsfængslingen i forvejen et sådant tidsmæssigt pres på politiets og anklagemyndighedens sagsbehandling og også på de sociale myndigheders sagsbehandling, at der ikke er behov for en bestemt målsætning.

Det er ligeledes efter min opfattelse unødvendigt at fastsætte målsætninger for de sager, der afgøres med bøde, f.eks. overtrædelser af færdselsloven, butikstyverier m.v. Der er oftest her tale om en meget enkel og dermed kortvarig sagsbehandling. Samtidig er der tale om sager af mindre alvorlig karakter, ligesom der er tale om et forholdsmæssigt stort sagsantal. En stor del af disse sager afgøres da også med den unges udenretlige vedtagelse af et bødeforelæg.

Endelig kan det overvejes, om der skal opstilles særlige målsætninger for sagsbehandlingstiderne i sager om vold begået af unge lovovertrædere. På dette område er der allerede faste, indarbejdede målsætninger, og jeg mener ikke umiddelbart, at der er behov for at opstille nye særskilte målsætninger for de unge voldsmænd.

Den første af de konkrete målsætninger, der opstilles i forslaget, vedrører det samlede tidsforbrug for politiet og anklagemyndigheden. Det følger her af beslutningsforslaget, at fra det tidspunkt, hvor en formodet gerningsmand er identificeret, og indtil sagen indbringes for retten, bør der ikke gå mere end 30 dage. Det bety-

der, at politiet inden for 30 dage skal efterforske sagen helt til bunds, herunder eventuelt finde og afhøre vidner, foretage tekniske undersøgelser, måske indhente og undersøge dna-beviser osv. Derefter skal anklagemyndigheden, stadig inden for de 30 dage, vurdere sagens juridiske aspekter og afgøre, hvorvidt der kan rejses tiltale, samt hvilke sanktionsmuligheder der kan komme på tale.

Er der tale om en mindre sag, vil dette som regel ikke volde noget problem, men er der f.eks. tale om alvorligere sager som f.eks. drab, voldtægt, røveri eller trusler, vil en 30-dagesfrist normalt ikke være tilstrækkelig, og sådanne meget alvorlige sager bør altid underkastes en grundig efterforskning og sagsbehandling, uanset hvor gammel lovovertræderen er.

Politiets og anklagemyndighedens sagsbehandlingstid afhænger desuden ofte af udtalelser fra de sociale myndigheder og kriminalforsorgen. En udtalelse fra de sociale myndigheder har stor betydning for politiets og anklagemyndighedens overvejelser om sanktionsspørgsmålet, herunder om det f.eks. kan komme på tale at anvende tiltalefravald med vilkår om ungdomskontrakt.

Kl. 17.05

De sociale myndigheder skal naturligvis have en rimelig frist til at indhente de relevante oplysninger til brug for udarbejdelse af udtalelsen, herunder om aktuelle familiemæssige samt arbejds- eller uddannelsesmæssige forhold. I den forbindelse er det også vigtigt, at den unges forældre kontaktes og inddrages i vurderingen og drøftelsen af den 15-17-åriges situation og fremtid.

I forslaget er der endvidere opstillet en målsætning på 20 dage for det samlede tidsforbrug ved domstolene. Som bekendt gælder der en målsætning om, at alle voldssager skal afgøres af domstolene inden for 37 dage. Det er imidlertid ofte vanskeligt for domstolene at opfylde denne målsætning fuldt ud. En af de typiske årsager til, at voldssagerne ikke kan afgøres inden for 30 dage, er, at det ikke er muligt for alle parter, herunder forsvareren, at finde et tidspunkt inden for tidsfristen.

Det kan f.eks. også være vanskeligt at afgøre sagen inden for tidsfristen, hvis tiltalte eller vidner udebliver og et nyt retsmøde derfor må berammes. De samme problemer vil ofte kunne opstå, hvis alle sager om kriminalitet begået af 15-17-årige skal afgøres inden for 20 dage. På den baggrund forekommer det meget tvivlsomt,